

Så var den här, helgen då Nätverkskonferensen för kompletterande svenska i utlandet skulle äga rum. Under den förra nätverkskonferensen på Mallorca (2010) fick vi, Svenska i Barcelona, överta stafettpinnen och nu hade vi arbetat intensivt under månader för att försöka göra vistelsen här i Katalonien så angenäm och intressant som möjligt för deltagarna som kom från Europas alla hörn (och New Jersey).

Egentligen gick ju inte det officiella startskottet för nätverkskonferensen förrän på lördag morgon men ett litet men tappert gäng smygstartade konferensen redan på fredagskvällen med en trerätters middag inne i Barcelona. De som nyligen hade landat eller som ville vara pigga inför lördagens hektiska schema valde istället att hitta en trevlig restaurang i Sant Cugat del Vallès, där konferensen skulle äga rum.

På lördagens morgon klockan kvart över nio invigdes konferensen av Kristina Stenhammar, Sveriges Generalkonsul i Barcelona. Hon berättade lite om Kataloniens historia och säregenhet men också om de cirka 3500 registrerade svenskar som bor i Barcelona med omnejd. Därefter tog Rolf Ornbant, ordförande i SUF och Per-Olov Ottosson, undervisningsråd på Skolverket, vid. Då både SUF och Skolverket har stöttat oss på olika vis under förberedelsearbetets gång var det spännande att höra om deras verksamhet.

Klockan tio stod Gunilla Ladberg redo. Gunilla Ladberg är Fil.Dr och arbetar som utbildare, konsult, skribent samt qigonginstruktör men beskriver sig själv som folkbildarsjäl. I en och en halv timme, som flög förbi, pratade hon om "Barn med flera språk", något som ligger alla oss lärare i kompletterande svenska varmt om hjärtat. Gunilla berörde både sociala och fysiologiska aspekter. Gamla fördomar om flerspråkighet kom på skam och Gunilla sammanfattade själv sin föreläsning med orden "Så **mycket** som möjligt, av så **många** språk som möjligt, så **ofta** som möjligt, så **tidigt** som möjligt".

Gunillas föreläsning hade kittlat vårt intresse och under fikapausen som följde hennes föreläsning rann den sista av blygheten av oss. Under samspråk förtärdes kaffe och bakverk i strålande solsken på torget utanför Casa de Cultura, våra föreläsningssalor för helgen.

Men inte ens den förföriska spanska solen som försökte locka från en kristallblå himmel lyckades fånga oss så som våra duktiga föreläsare. Efter fikat väntade Anna Österlund från Skolverket med de nya kursplanerna i kompletterande svenska. Det blev en givande stund då vi fick möjlighet att lära oss mer om tanken bakom de olika målen för vårt ämne.

Lunchen serverades på Restaurant Matilda, som ligger ett stenkast från Casa de Cultura. Två stressade kypare lyckades servera alla oss fyrtiotre svenska, och- det får erkännas- på grund av intensiv konversation något ouppmärksamma, konferensdeltagare. Både Gunillas och Annas föreläsningar hade fått fyr på konversationsämnen och en kongenial stämning rådde. Efter mycket om och men hade vi alla fått i oss en trerätterslunch, inget ovanligt här i krokarna, och vi kunde, med viss försening, fortsätta dagens aktiviteter.

Elin Lindqvist, världsspråkare, stod på schemat efter lunchen. Elin är i huvudsak författare, men i sann mångsysslaranda har hon även gett sig i kast med journalistik, översättning, dramaturgi och arbetat som lärare, dykinstruktör och hjälparbetare. Till råga på allt är hon både flerspråkig och mångkulturell. Hon har växt upp med olika typer av kompletterande svenska och är inte bara karakteristisk för många av våra elever, men kanske representerar hon också en vuxenidentitet som vi hoppas att vi kan lägga grunden till hos våra elever- att känna sig säker och fri i sin flerspråkighet.

Gruppdiskussioner med lärare å ena sidan och styrelseledamöter å andra sidan följde Elins föreläsning. Då vi låg lite efter i schemat efter lunchen blev dessa diskussioner kortare än vad som var tänkt. Resultatet blev dock givande ändå, som det så lätt blir när människor med passion träffas och får diskutera tillsammans. Vi hade kunnat diskutera i flera timmar men fick slutligen nöja oss med 45 minuter.

Klostret i Sant Cugat, ett benediktinerkloster med anor från 1100 talet, hade erbjudit oss en kort guidning. Klostret är mycket speciellt med sina unika kapitäl som förtäljer bibliska historier med sensmoral. En gång i tiden kunde kapitälerna påminna munkarna om vikten av ett kyskt och ärbart leverne. Efter en kortare guidning fick vi gå runt på egen hand i munkarnas spår.

Efteråt hanns det med en kortare paus i programmet. Vissa av oss profiterade genom att gå hem och njuta av ett varmt bad, medan andra passade på att njuta av ett glas spanskt vin på torget. Hur som, var vi hemskt hungriga när det väl var dags för middag på La Bolera. Där serverades typiska katalanska tapas och lite pica pica, och alla kunde väl hitta något att smörja kråset med. Escalivada (skållad paprika och aubergine), sallader, grillade kronärtskockor, ugnsbakad potatis samt allehanda sorter av grillat kött serverades och till det sjöngs, i svenskhetens ära, allsång. När tonerna av Bellman och Taube hade ebbat ut bjöd Jeanette Jiménez, från Fuengirola, på en vacker svensk polska, något som glädde det katalanska sällskapet vid bordet bredvid. Damen vid bordet, en glad katalanska, förundrade sig över musikens universella språk. Till ropen av "Visca Catalunya! Visca Suècia" skålade vi tillsammans innan sångarna kallade och det blev dags att dra sig tillbaka till hotellet.

Under natten skiftade vi från vintertid till sommartid och förlorade alltså en timme. Det märktes dock inte på konferensdeltagarna på söndagsmorgonen. De kom lika pigga och fräscha till Casa de Cultura som på morgonen innan. Nu var det dags för Tore Otterup, Fil. Dr och universitetslektor i svenska som andraspråk vid institutionen för svenska språket och studierektor för lärarutbildningen i svenska och svenska som andraspråk vid Göteborgs universitet och Marie Rydenvald, Fil. Mag, flitig deltagare på nätverkskonferenser sedan begynnelsen och som är doktorand vid institutet för svenska som andraspråk vid Göteborgs universitet. De hade, som sista paret ut, en svår uppgift framför sig, att efter flera fina föredrag och all god mat, försöka inspirera oss alla kring ämnet "kodväxling". Under en och en halvtimme fångslades vår uppmärksamhet helt och hållet. Återigen är det ju ett ämne som vi alla kommer i kontakt med i vår vardag, näst intill alla åhörare bor ju utomlands och använder flera språk varje dag. Både vi och våra elever kodväxlar utan närmare eftertanke både hemma och på arbetet/i skolan.

Den sista timmen på Casa de Cultura för denna gången vigdes åt Lars Bergman på Riksföreningen Sverigekontakt. Om någon var trött efter helgens intensiva program glömdes det snart bort. Lars berättade om Riksföreningen Sverigekontakt och vad de håller på med för tillfället och avslutade med ett boklotteri där alla vann.

På lunchrestaurangen stod färdiga montaditos (småsmörgåsar) framdukade och vi åt den sista gemensamma måltiden tillsammans. Därefter styrde vi kosan mot Barcelona City där vi fick välja på två guide turer, en med buss i ett litet större perspektiv och en till fots i de gamla gotiska kvarteren.

Månader av planering och förberedelser kom till sitt slut och vi som arrangörer kunde pusta ut. Var det värt allt arbete? Alla gånger! Vi klarade helgen utan större missöden än

utspillt rött vin på vit duk, lunchförsening, en borttappad make (som kom tillrätta!) samt en försenad guide. Men inte hade helgen blivit så angenäm utan alla fantastiska deltagare, som bidrog med sitt glada humör och sin entusiasm. Planeringen är bara en ram. Tavlan målade vi tillsammans, alla vi som deltog i konferensen.

Och stafettpinnen? Jo, den gick vidare till Nederländerna, dit vi alla ser fram emot att åka år 2014. Lycka till och hör av er om ni behöver tips!